



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **N. T. N.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR X
zastoupený Mgr. et. Mgr. Ing. P. K. C., LL.D.
adresa pro doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2022, č. j. OAM-358/ZA-ZA11-HA15-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b

zákonu č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplyvá důvod zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť toto odůvodnění je zmatečné a není z něj zřejmé, ke kterým žalobcovým vyjádřením žalovaný přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval. V odůvodnění podle něj žalovaný ani nevysvětluje, na základě jakých informací o nedůvodnosti žádosti rozhodl. Dle jeho názoru žalovaný pouze poukazoval na výsledky pohovoru.
3. Napadenému rozhodnutí žalobce taktéž vytkl rozpor s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s ustanovením § 2 správního řádu. Žalovaný podle něj nevyvíjel dostatečnou snahu ke zjištění skutečného stavu věci.
4. Rovněž žalobce konstatoval, že žalovaný nevyšel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí a nezabýval se jeho žádostí svědomitě a odpovědně. Svým nesprávným postupem poté dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávným právním závěrům. Porušil tak ustanovení § 3 odst. 3 a 4 správního řádu, ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, ustanovení § 46 správního řádu a ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu a zkrátil žalobce na jeho právech. Taktéž se žalobce cítil být zkrácen na svých právech tím, že žalovaný rozhodl v rozporu s ustanoveními § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
5. Následně žalobce odkázal na ustanovení § 68 odst. 1 a 3 správního řádu a uvedl, že nedostatečné odůvodnění má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a porušení ustanovení § 46 správního řádu. V souvislosti s tím poté zmínil ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a podotkl, že žalovaný aplikoval ustanovení zákona o azylu zcela nezákonně a konal dle své libovůle, což jednoznačně odporuje základním zásadám správního řízení a podmínkám materiálního právního státu. V tomto kontextu žalobce rovněž poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006-52, a Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. (80)2 týkající se správního uvážení. Dále uvedl, že jeho osobní situace v zemi původu opodstatňuje udělení azylu z humanitárních důvodů podle ustanovení § 14 zákona o azylu a žalovaný se měl otázkou udělení azylu z humanitárních důvodů zabývat.
6. Závěrem podané žaloby tak žalobce shrnul, že důvody, které ho vedly k opuštění vlasti, jsou dostačující pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Vzhledem k výše uvedenému tedy navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 7. 2022 shrnul obsah podané žaloby, uvedl, že žalobcem uplatněné námitky neprokazují porušení správního řádu nebo zákona o azylu, a odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Konstatoval také, že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné, a že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a objektivní informace.
8. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu poté žalovaný sdělil, že je to žalobce, kdo má v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení.

Odkázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení, a podotkl, že při svém rozhodování vycházel z nejaktuálnějších zpráv, které byly k dispozici. Dále žalovaný poukázal i na to, že žalobce měl možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, případně uplatnit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. K seznámení s podklady rozhodnutí se však zmocněnec žalobce nedostavil, ačkoliv mu bylo předvolání řádně doručeno.

9. Ohledně humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu poté žalovaný odkázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde se otázkou udělení humanitárního azylu žalobci zabýval. Neshledal přitom, že by žalobce podmínky pro jeho udělení splňoval.
10. Následně žalovaný konstatoval, že s ohledem na průběh správního řízení a podanou žalobu je evidentní, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce účelově a snaží se jejím prostřednictvím řešit svoji pobytovou situaci. Žalovaný proto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, a také žalobci doporučil, aby svou pobytovou situaci řešil prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
11. S ohledem na shora uvedené tak žalovaný shrnul, že žalobce během správního řízení nesdělil žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Rovněž se žalovaný vyjádřil ve smyslu, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a také podrobně vylíčil, na základě jakých skutečností rozhodl a jakými úvahami se při řešení případu a aplikaci právních předpisů řídil.
12. Závěrem svého vyjádření tedy žalovaný označil námitky žalobce za irelevantní a účelové a navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

13. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.”) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu zdejší soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
15. Žalobce podal dne 21. 3. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti a rovněž předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 24. 3. 2022, když mimo jiné sdělil, že je narozen X ve městě X ve Vietnamu, je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, etnické národnosti X, dorozumí se vietnamsky, je bez náboženského vyznání, nemá politické přesvědčení, je ženatý a má dvě děti, přičemž jeho manželka a děti se nacházejí na Ukrajině. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl osadu X v obvodu X ve městě X v provincii X. K průběhu cesty do České republiky se vyjádřil tak, že Vietnam opustil dne 26. 3. 2019 a na základě ukrajinského víza cestoval letecky přes Turecko do Kyjeva. Z Ukrajiny vycestoval dne 1. 3. 2022 a jel autem přes Moldavsko do Rumunska a následně vlakem do Maďarska, odkud pokračoval opět vlakem do České republiky, kam přijel dne 22. 3. 2022. V Moldavsku přitom pobýval jeden den, v Rumunsku dva dny a v Maďarsku od 6. 3.

- 2022 do 22. 3. 2022. Rovněž vypověděl, že předtím nepobýval ve státech Evropské unie a v roce 2019 mu bylo uděleno ukrajinské vízum na tři měsíce. Dále mu bylo uděleno i povolení k dlouhodobému pobytu na Ukrajině za účelem zaměstnání. V České republice ani v jiných státech dosud o udělení mezinárodní ochrany nežádal. Ohledně svého zdravotního stavu konstatoval, že je zdravý. K otázce na důvody své žádosti uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli válce na Ukrajině.
16. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 24. 3. 2022 za účasti tlumočnicka vietnamského jazyka žalobce výše uvedené okolnosti blíže rozvedl. Upřesnil, že Vietnam opustil v roce 2019 za účelem zaměstnání a vycestoval na Ukrajinu, kde měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, žil v Kyjevě a pracoval jako krejčí. Rovněž podotkl, že na Ukrajině má manželku a děti. Na dotaz žalovaného ohledně jeho situace v případě návratu do Vietnamu odpověděl, že jeho manželka nemůže opustit Ukrajinu, neboť ztratila pas, a proto se nemůže vrátit do Vietnamu. Po ukončení války by se chtěl vrátit zpět na Ukrajinu. Dále uvedl, že ve Vietnamu má rodiče a pracoval tam rovněž jako krejčí. V České republice by chtěl zůstat, jelikož zde má příbuzné. Na otázku, proč se nevrátí do Vietnamu, odpověděl, že manželka a děti by zůstaly na Ukrajině. Ohledně důvodu, proč s ním manželka a děti nepřijely do České republiky, zopakoval, že manželka ztratila pas. Požádá podle něj o nový, ale k tomu potřebuje nějaký čas. K otázce, zda by mohl žít s rodinou ve Vietnamu, poté znovu sdělil, že chce zůstat v České republice, dokud na Ukrajině neskončí válka a posléze by se chtěl vrátit zpět na Ukrajinu. Následně žalobce vypověděl, že ve Vietnamu neměl žádné potíže, nebyl trestně stíhaný a neměl problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Problémy neměl ani při svém odjezdu z Vietnamu, ani s bezpečnostními složkami nebo jinými státními orgány. Závěrem pohovoru se vyjádřil tak, že uvedl všechny důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice, a znovu zopakoval, že by zde chtěl zůstat. Na podporu svých tvrzení nechtěl doložit žádné doklady či dokumenty. Zástupce žalobce se k obsahu pohovoru vyjádřit nechtěl.
17. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil písemný materiál ze dne 22. 4. 2021 označený jako „Vietnam, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: duben 2021“. Z tohoto písemného materiálu se poté mimo jiné podávají informace o politické situaci, ratifikaci mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, mučení, trestu smrti, možnosti vycestování a návratu do vlasti, spolupráci s UNHCR, azylovém systému a aktivních vojenských konfliktech. V předmětném dokumentu jsou rovněž konkrétně označeny četné zdroje, ze kterých bylo při jeho přípravě čerpáno.
18. Dále byl ve správním spisu založen i písemný materiál označený jako „Vietnam, Přehled údajů o zemi za rok 2020“, který byl překladem materiálu publikovaného v roce 2021 Mezinárodní organizací pro migraci (IOM). V tomto písemném materiálu jsou mimo jiné obsaženy informace o zdravotní péči, trhu práce, bydlení, sociální péči a vzdělávacím systému ve Vietnamu a o jejich dostupnosti pro navrátilce.
19. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyrozuměl zástupce žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a seznámit se s nimi. Z úředního záznamu o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní

ochrany ze dne 19. 4. 2022 se podává, že právní zástupce žalobce se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil.

20. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Ten se však k převzetí napadeného rozhodnutí dne 15. 6. 2022 nedostavil, jak vyplývá z úředního záznamu o nedostavení se k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se *azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
23. Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu se *rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
24. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
25. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
26. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se *za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
27. Podle ustanovení § 14b zákona o azylu se *rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem*

sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

28. Před samotným přezkumem napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů považuje zdejší soud za nutné podotknout, že podaná žaloba je vzhledem k obecnosti a celkové nesrozumitelnosti uplatněných žalobních bodů na samé hranici projednatelnosti.
29. Co se pak týče samotného přezkumu napadeného rozhodnutí, posuzoval zdejší soud nejprve jeho namítanou nepřezkoumatelnost. Žalobce totiž v podané žalobě namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není srozumitelné a nevyplývá z něho, ke kterým z žalobcových vyjádření žalovaný přihlížel, do jaké míry se těmito vyjádřeními zabýval, ani z jakého důvodu byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta.
30. Žalobce však již nijak konkrétně nezmínil, v čem tvrzenou nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí spatřuje, a neupřesnil ani to, jaká svá vyjádření má v rámci uvedené námitky na mysli. V obdobně obecné rovině (viz např. bod 32 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78) tak k tomu zdejší soud uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí dle jeho názoru dostalo požadavkům kladeným na srozumitelnost odůvodnění správního rozhodnutí a netrpí tedy vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Stejně tak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých žalobcových vyjádření žalovaný při svém rozhodování vycházel. V této souvislosti je třeba rovněž podotknout, že žalobce se v průběhu správního řízení omezil toliko na vyjádření v rámci poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rozvedení těchto údajů při provedeném pohovoru. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí skutečně vycházel pouze z těchto vyjádření, jež si ani žádným způsobem neodporovala. Srozumitelně rovněž vysvětlil, jakým způsobem tato vyjádření hodnotil a z jakých důvodů žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl.
31. K další zcela nekonkrétní námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevysvětlil, na základě jakých informací rozhodl, musí zdejší soud pouze konstatovat, že ani s touto námitkou žalobce se neztotožnil. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že při posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobce a také ze zpráv obsahujících informace o Vietnamu, které konkrétně jmenoval, a které byly založeny ve správním spisu. Z napadeného rozhodnutí tedy zcela jasně vyplývá okruh podkladů, jež vzal žalovaný při svém rozhodování v potaz.
32. Ohledně namítaných vad odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalobce dále v podané žalobě omezil již pouze na parafrázování ustanovení právních předpisů (zejména ustanovení § 68 a § 46 správního řádu). Zdejší soud tedy obecně uzavírá, že porušení žalobcem zmíněných ustanovení právních předpisů ze strany žalovaného v této souvislosti neshledal a rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí je odpovídající jeho výroku.
33. Rovněž žalobce v podané žalobě opět pouze v obecné rovině namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, když nevyšel z dostatečně zjištěného stavu věci. V tomto ohledu má zdejší soud za to, že žalovaný zjistil všechny rozhodné okolnosti a vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, když žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti, a taktéž si za účelem posouzení žádosti žalobce opatřil i dostatečné množství informací o zemi jeho původu. Tyto informace přitom splňovaly požadavky kladené na takové informace judikaturou Nejvyššího

- správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81), neboť byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Na okraj v tomto ohledu dále zdejší soud podotýká, že je především na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby uvedl konkrétní skutečnosti, na základě kterých by jeho žádosti mělo být vyhověno. Není tedy bez dalšího povinností správního orgánu zjišťovat (domýšlet) konkrétní žadatelem neuvedené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a posléze k nim činit skutková zjištění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017-30).
34. Žalovaný dle názoru zdejšího soudu nepostupoval v rozporu ani s dalšími žalobcem vyjmenovanými ustanoveními správního řádu a zákona o azylu. Co se pak týče libovůle žalovaného při aplikaci těchto ustanovení, která byla rovněž namítána zcela obecně, musí zdejší soud konstatovat, že neshledal jakékoliv pochybení žalovaného ani v tomto ohledu. Napadené rozhodnutí totiž žádné znaky libovůle nevykazovalo a bylo řádně odůvodněno. Neodporovalo pak ani zásadě správního řízení upravené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.
35. V souvislosti s odkazovanými rozhodnutími a doporučením týkajícími se správního uvážení považuje zdejší soud za nutné předně poukázat na vymezení pojmu správní uvážení v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012-87, Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl: „*Správní uvážení představuje zákonem danou možnost správního orgánu zvolit si na základě skutkových okolností projednávaného případu jedno z více možných zákonem předpokládaných řešení.*“ (Srov. též např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154.)
36. Správní uvážení tedy žalovaný v projednávané věci aplikoval toliko ve vztahu k otázce udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jíž se v napadeném rozhodnutí taktéž zabýval. V tomto ohledu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 Azs 70/2020-103, podle kterého „*není na udělení humanitárního azylu právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2003, čj. [3 Azs 12/2003-38](#), a ze dne 22. 1. 2004, čj. [5 Azs 47/2003-48](#)). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. [2 Azs 8/2004-55](#)). Samotné správní rozhodnutí založené na správním uvážení podléhá přezkumu správních soudů pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení a zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), tedy zda správní orgán nevybočil z hledisek stanovených zákonem, zda je jeho úvaha v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. rozsudek NSS čj. [5 Azs 47/2003-48](#)).*“
37. K části napadeného rozhodnutí týkající se humanitárního azylu dále zdejší soud uvádí, že ani v tomto ohledu neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, když z něj lze dovodit, na základě jakého skutkového stavu a právního posouzení dospěl žalovaný k závěru o neudělení humanitárního azylu, stejně jako to, jakými úvahami byl při tomto rozhodování veden. Úvaha žalovaného pak není ani v rozporu s pravidly logického

uvažování a žalovaný nevybočil z hledisek stanovených zákonem. Žalovaný se totiž v této souvislosti dostatečně zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl rovněž k jeho věku a zdravotnímu stavu. Po zhodnocení výše uvedených hledisek dospěl k závěru, že životní situaci žalobce nelze považovat za jakkoliv mimořádnou a jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, nýbrž případem zcela běžným. Ani zdejšímu soudu se poté případ žalobce nejeví jako hodný zvláštního zřetele, přičemž je nutné poukázat na to, že ani žalobce žádným způsobem neuvádí, proč by právě jeho případ měl být takto hodnocen.

38. Již pouze závěrem zdejší soud k důvodům žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podotýká, že se ztotožňuje s názorem žalovaného ohledně možnosti žalobce vyhnout se negativním dopadům války na Ukrajině vycestováním do země původu. Žalobce totiž v průběhu správního řízení o své podané žádosti neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by nemohl vycestovat do Vietnamu, když v této souvislosti pouze uváděl, že by jeho manželka a děti zůstaly na Ukrajině, neboť jeho manželka ztratila cestovní pas. Zdejšímu soudu však není jasné, proč by tato skutečnost měla být relevantní pro posouzení otázky udělení mezinárodní ochrany žalobci v České republice, když jeho manželka a děti s ním do České republiky ani nepřicestovaly. Je tak zjevné, že vycestování žalobce z České republiky v tomto ohledu nemůže být zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Nic přitom nenasvědčuje ani tomu, že by poté, co si manželka zajistí možnost vycestování z Ukrajiny, nemohl žalobce vést se svou rodinou soukromý a rodinný život v zemi původu (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 Azs 430/2018-27).
39. Pro úplnost je též vhodné dodat, že žalovaný na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětlil i to, proč v případě žalobce nepřipadá v úvahu udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že vyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu či že by mu takové pronásledování v případě návratu do země původu hrozilo, když žalobce žádné potíže v zemi původu v průběhu správního řízení neuváděl. I s těmito závěry žalovaného se zdejší soud ztotožňuje.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. dubna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce